

Prolog

Idris, 2007

NU SE LUMINASE ÎNCĂ DE ZIUĂ CÂND MAGNUS BANE A INTRAT călare în poiană cu moartea în gând. Venea rareori în Idris în ultima vreme – așa mulți vânători de umbre adunați laolaltă îi creau o stare de neliniște –, dar trebuia să admită că Îngerul alesese un loc foarte frumos pentru casa nefilimilor. Aerul era montan, proaspăt, rece și curat. Pini se înghesuiau drăguț unul în altul, de o parte și de alta a văii. Idris putea fi uneori obositor, sumbru, gotic și încărcat de presimțiri rele, dar colțișorul acesta părea desprins dintr-un basm german. Poate din acest motiv prietenul său Ragnor Fell își construise aici casa, chiar cu atâția vânători de umbre prin preajmă.

Ragnor nu era o ființă veselă, dar, în mod inexplicabil, își construise o casă veselă. Era o casă scundă de piatră, acoperită cu paie țepoase de seară. Magnus știa că Ragnor teleportase paiele acelea direct de la o tavernă din North Yorkshire, spre stupoarea invitaților lui.

În timp ce galopa prin albia văii, a simțit că grijile prezentului încep să dispară. Sus, în capul văii, totul era teribil. Valentine Morgenstern lucra din greu la declanșarea războiului dorit, iar

Magnus era implicat în povestea asta mult mai mult decât și-ar fi dorit. Dar era băiatul acesta, cu ochii lui albaștri greu de descris...

Preț de un moment însă, vor fi din nou doar ei, Magnus și Ragnor, așa cum fuseseră de atâtea ori. Pe urmă va trebui să se ocupe de lume și de problemele ei, care vor apărea în curând sub forma lui Clary Fairchild.

A lăsat calul în spatele casei și a încercat ușa din față, care era descuiată și s-a deschis imediat la atingerea lui ușoară. Magnus bănuia că o să-și găsească prietenul la un ceai sau citind vreun tom voluminos, numai că Ragnor tocmai își distrugea sufrageria. Ținea deasupra capului un scaun de lemn, într-un soi de stare de frenezie.

— Ragnor? a întrebat Magnus și, drept răspuns, Ragnor a aruncat scaunul în peretele de piatră, unde s-a făcut fărâme. E un moment prost?

Ragnor a părut că-l observă abia acum. A ridicat un deget, ca și cum i-ar fi spus lui Magnus să aștepte o clipă, și pe urmă a pornit cu pași mari și hotărâți spre scrinul bombat, din lemn de stejar, aflat în capătul celălalt al camerei și a tras pe rând sertarele, lăsându-le să cadă pe jos cu un zăngănit asurzitor de metal și porțelan. Și-a îndreptat spatele, și-a rotit ușor umerii și s-a întors spre Magnus.

— Ai o privire de nebun, Ragnor, a spus Magnus, prudent.

Era obișnuit să-l vadă pe Ragnor ca pe un domn spilcuit, bine îmbrăcat, cu pielea lui verde având o luminozitate sănătoasă și cu coarnele albe și răsucite strălucindu-i pe frunte. Cel din fața lui părea să fie într-o formă proastă, oricine ar fi fost el, dar pentru Ragnor, forma asta era *foarte* proastă. Părea pierdut și privirea lui

alerga prin cameră de parcă ar fi încercat să prindă pe cineva ascuns. Fără niciun preambul, a rostit cu o voce puternică și clară:

— Știi ce înseamnă expresia *sub specie aeternitatis*?

Magnus nu-și dădea seama ce se așteptase să spună Ragnor, dar sigur nu era asta.

— Ceva gen „lucrurile așa cum sunt în realitate”? Deși nu e o traducere literală, evident.

Discuția asta deja deraiase complet.

— Da, a spus Ragnor. Da. Se referă la ceva care, din perspectiva a ceea ce e universal adevărat, este într-adevăr și etern adevărat. Nu iluziile pe care le vedem noi, care pretindem noi că sunt reale, ci lucrurile despuiate de orice iluzie. Spinoza. După o clipă, a adăugat, gânditor: Omul ăla *știa* să bea. Dar era foarte bun la șlefuirea lentilelor.

— Habar n-am despre ce vorbești, a replicat Magnus.

Starea meditativă a lui Ragnor s-a destrămat brusc și s-a uitat în ochii lui Magnus fără să clipească.

— Știi ce este existența, *sub specie aeternitatis*? Nu lumea noastră, nici măcar lumile pe care le cunoaștem, ci totul, în ansamblu? Eu știu.

— Nu mai spune! a comentat Magnus.

Ragnor nu și-a luat ochii de la el.

— Înseamnă *demoni*, a spus el. Înseamnă *rău*. Înseamnă haos de sus până jos, un cazan care fierbe de intenții malefice.

Magnus a oftat. Prietenul lui intrase în depresie. Li se întâmpla uneori magicienilor; absurditatea universului devenea pentru ei în același timp mai mult și mai puțin amuzantă, pe măsură ce viața lor se lungea cu mult peste cea a mundanilor. Era un drum periculos pentru Ragnor.

— Dar anumite lucruri sunt plăcute, nu? a zis Magnus, încercând să-și amintească ce lucruri îi plac lui Ragnor. Răsăritul pe muntele Fujiyama? O sticlă bună de Tokay vechi? Localul ăla din Haga unde ne beam cafeaua servită în niște degetare mici și pe care o simțai cum te arde până în stomac? S-a gândit și mai intens. Cât de caraghioși sunt albatroșii când aterizează pe apă?

Ragnor a început, în sfârșit, să clipească, de mai multe ori la rând, apoi s-a trântit într-un fotoliu cu tapiserie ecosez din spatele lui.

— Nu sunt deprimat, Magnus.

— Normal, nihilismul existențial complet e ceva obișnuit la Ragnor.

— M-a ajuns din urmă, Magnus. Totul. Baștanul cel mare e acum pe urmele mele. Cel mai mare baștan. Mă rog, al doilea mare baștan.

— Tot e destul de mare, a încuviințat Magnus. Te referi la Valentine? Fiindcă...

— Valentine! s-a stropșit Ragnor. Idioțenii de vânători de umbre! N-am răbdare pentru ele. Dar momentul e bun. Să dispar. Orice lucru rău care se întâmplă acum în Idris face probabil parte din povestea asta cu Instrumentele Mortale. Agenții *adevăratului* pericol n-au niciun motiv să se îndoiască de asta.

Magnus începea să se enerveze.

— Vrei să-mi spui care e problema? Dacă tot m-ai rugat să vin aici? Mi-ai zis că e ceva foarte urgent. Putem să bem o cană de ceai, sau ai spart deja ceainicul?

Ragnor s-a aplecat spre Magnus.

— *O să-mi înscenez moartea*, Magnus.

A chicotit, după care s-a întors și a intrat pe o ușă, probabil, a bănuit Magnus, să mai redecoreze. Șovăind, Magnus s-a dus după el.

— Pentru Dumnezeu, de ce? a strigat el către spatele lui Ragnor.

— Nu știu acum de ce, i-a răspuns Ragnor, dar sunt o groază care se întorc. Nu poți să-i omori, știi, poți doar să-i gonești pentru un timp, dar pe urmă se întorc. O, da, cum se mai întorc!

Magnus începea să se întrebe dacă nu cumva Ragnor își pierduse mințile.

— Cine?

Brusc, Ragnor a apărut chiar lângă Magnus, ieșit dintr-un loc pe care el îl crezuse un dulap, dar care, își dădea seama acum, era un hol.

— El întreabă „cine”? I-a imitat Ragnor sarcastic și, pentru o clipă, a părut că și-a revenit. Despre cine vorbim? Despre demoni! Demonii Căpetenie! Ce denumire! De ce le-am dat voie să se boteze singuri? Nu sunt așa niște căpetenii!

— Ai băut? a întrebat Magnus.

— Toată viața, a răspuns Ragnor. Dă-mi voie să rostesc un nume. Să-mi spui dacă înseamnă ceva.

— Dă-i drumul!

— Asmodeus.

— Scumpul meu tată, a spus Magnus.

— Belfegor.

— Un umflat, a spus Magnus. Unde vrei să ajungi? E vreunul dintre ei pe urmele tale?

— Lilith.

Magnus a inspirat adânc, printre dinți. Dacă Lilith era pe urmele lui Ragnor, era foarte grav.

— Mama demonilor. Iubita lui Sammael.

— Exact.

Ochii lui Ragnor au sclipit.

— Nu ea. *El*.

— Sammael? a spus Magnus, chicotind. Imposibil!

— Ba da, a spus Ragnor, cu o voce atât de sigură, încât Magnus a înțeles, cu un gol în stomac, că nu glumește.

— Îmi dai voie să stau jos, sau așa ceva? l-a întrebat Magnus.

S-AU REFUGIAT ÎN DORMITORUL LUI DISTRUS. RAGNOR REUȘISE să despice în două cadrul patului, o șmecherie destul de impresionantă. Magnus s-a așezat pe un birou care, în mod miraculos, rămăsese intact. Ragnor se plimba de colo-colo.

— Sammael, așa cum știe toată lumea, e mort, a spus Magnus. A făcut o chestie care le-a permis demonilor să intre în lumea noastră, după care a fost ucis, zice lumea, de Taxiarch... .

— Tu știi că Sammael nu poate fi ucis cu adevărat! s-a răstit Ragnor. Au revenit demoni mai puțin puternici ca el. Oricum avea să se întoarcă. Și acum s-a întors.

— Bine, a fost de acord Magnus, dar nu văd ce legătură are cu tine. Adică de ce are mai multă legătură cu tine decât cu noi toți. Nu, te rog, nu mai arunca mobilă, până nu-mi explici!

Ragnor a lăsat mâinile jos și lampadarul care se ridica spre tavan învârtindu-se încet a căzut pe jos zăngănind.

— M-a tot căutat. Nu știu de ce, dar pot să bănuiesc.

— Stai puțin, a spus Magnus, încercând să priceapă. Dacă Sammael s-a întors, de ce nu face, știi tu, haos?

— Nu s-a întors de tot. Nu poate să stea prea mult în lumea noastră, așa că încă mai plutește pe acolo pe-afară, într-un soi de vid. Cred că vrea să-i găsec eu un tărâm.

Magnus a ridicat din sprâncene.

— Un tărâm?

Ragnor a încuviințat din cap.

— Un tărâm demonic. Una dintre celelalte dimensiuni ale clăbucilor de săpun care sunt realitatea noastră. Va fi foarte slăbit la început. Va avea nevoie de energie să-și refacă forțele, să-și refacă puterea magică. Dacă găsește un tărâm pe care să-l revendice, poate să-l transforme într-un fel de dinam pentru forța lui. Iar eu, Ragnor Fell, sunt cel mai mare expert din lume în domeniul magiei dimensionale.

— Și cel mai modest. De ce nu poate să-și găsească singur tărâmul?

— A, probabil îl va găsi în final. Probabil l-a căutat până acum. Dar timpul demonilor nu e la fel ca timpul oamenilor. Nici măcar ca timpul magicienilor. E posibil să mai treacă mii de ani până să revină. Sau ar putea reveni mâine.

S-a oprit. În colț, un coș de gunoi s-a răsturnat încet și și-a vărsat conținutul peste podeaua denivelată din lemn.

— Deci o să-ți înscenezi moartea. Nu ți se pare o decizie... pripită?

— Tu înțelegi, a mugit Ragnor, ce ar însemna dacă Sammael ar reveni cu toată forța lui? Dacă s-ar întoarce la Lilith și și-ar uni amândoi forțele? Ar fi război, Magnus. Război pe Pământ. Distrugere totală. Gata cu sticlele de Tokay! Gata cu albatroșii!

— Dar celelalte păsări marine?

Ragnor a oftat și s-a așezat lângă Magnus.

— Trebuie să mă ascund. Trebuie să-l fac pe Sammael să creadă că m-am dus undeva unde nimeni nu poate ajunge. Ragnor Fell, expertul în magie dimensională, trebuie să dispară pentru totdeauna.

Magnus a încercat să proceseze informația. S-a ridicat și a ieșit din dormitor, să privească distrugerile din sufrageria lui Ragnor. Îi plăcuse casa asta. Fusese locul pe care îl considerase mai bine de o sută de ani a doua lui casă. Ragnor îi fusese prieten și mentor cu mulți ani înainte de asta. Se simțea trist și furios. Fără să se întoarcă, a spus:

— Cum te voi găsi?

— Te voi găsi eu, a răspuns Ragnor, în pielea personajului pe care îl voi alege. O să mă recunoști.

— Am putea să ne facem o parolă, a propus Magnus.

— Parola va fi, a spus Ragnor, că eu voi povesti despre noaptea în care tu, Magnus Bane, ai consumat pentru prima oară băutura est-europeană de prune care în limba cehă se numește šlibovița. Mi se pare că ai cântat o melodie compusă de tine în seara aceea.

— Poate nu o parolă, a replicat Magnus. Poate îmi faci cu ochiul, sau ceva.

Ragnor a ridicat din umeri.

— N-ar trebui să-mi ia prea mult până mă restabilesc. Mă întreb cine să fiu. În fine, dacă nu mai e altceva...

— Mai e, a spus Magnus.

S-a întors și a văzut că Ragnor se ridicase de pe birou și venise după el în sufragerie. Magnus a spus încet:

— Am nevoie de Cartea Albă.

Ragnor a început să chicotească, apoi a izbucnit în hohote. L-a plesnit pe Magnus pe spate.

— Magnus Bane, a spus el. Mă îneacă în intrigile Lumii de Jos până la ultima mea suflare contrafăcută. Pentru ce, pentru ce *naiba* ai avea nevoie de Cartea Albă acum?

Magnus s-a întors cu fața spre Ragnor.

— Trebuie s-o readuc la viață pe Jocelyn Fairchild.

Ragnor a râs din nou.

— Uluitor! Uluitor! Nu doar că trebuie să găsești Cartea Albă, trebuie s-o găsești înaintea lui Valentine Morgenstern. Prietenia mea cu tine a fost întotdeauna o bogată tapiserie cu lucruri teribile care se întâmplă, Magnus. Cred că îmi va lipsi. Ragnor a zâmbit. E la conacul Wayland. În bibliotecă, băgată într-o altă carte.

— E ascunsă în *vechea casă a lui Valentine*?

Ragnor a zâmbit și mai larg.

— Jocelyn a ascuns-o acolo. Într-o carte de bucate. *Rețete simple pentru gospodină*, parcă așa se cheamă. Remarcabilă femeie! Groaznică alegere de soț! În fine, eu am plecat.

A pornit spre ușă.

— Stai! Magnus s-a dus după el și s-a împiedicat de un obiect care s-a vădit a fi o maimuță de alamă. Fiica lui Jocelyn vine să te întrebe de Carte.

Ragnor a ridicat din sprâncene.

— Păi, nu pot s-o ajut. Sunt mort. Va trebui să-i dai tu informația.

S-a întors să plece.

— Stai! I-a oprit iar Magnus. Cum, ăăă... cum ai murit?

— Ucis de asasinii lui Valentine, evident, a spus Ragnor. De-asta o și fac.

— Evident, a murmurat Magnus.

— Căutau și ei Cartea Albă. A urmat o încăierare; eu am fost ucis. Ragnor părea că-și pierde răbdarea. Trebuie să fac eu tot pentru tine? Uite! A trecut cu pași apăsați pe lângă Magnus, a întins degetul arătător de la mâna stângă spre perete și a început să scrie pe el cu litere de foc abisale. *Îți scriu pe perete, ca să nu uiți.*

— Pe bune? În abisală?

— „Am... fost... ucis... de... malacii... lui Valentine... pentru că... ei...” S-a oprit și s-a uitat la Magnus. N-ai mai repetat abisala, Magnus. O să-ți faci bine să exersezi. S-a întors la perete și a început din nou să scrie. „Acum... sunt... mort... vai... nu.” Gata! E destul de simplu pentru tine.

— Stai! a spus Magnus pentru a treia oară, dar, de fapt, nu mai avea nimic de adăugat. A luat la întâmplare un borcan de sticlă care era răsturnat pe scândura șemineului. Nu-ți iei – s-a uitat la eticheta de pe borcan, apoi a ridicat o sprânceană spre Ragnor – lacul pentru coarne?

— Coarnele mele vor trebui să rămână nelustruite, a spus Ragnor. Dă-te din drumul meu, trebuie să-mi înscenez moartea!

— Nu știam că trebuie să-ți lustruiești coarnele.

— Știai. Sau, cel puțin, ar fi trebuit să știi. Dacă nu vrei să pară murdare și neîngrijite. Plec, Magnus.

În cele din urmă, Magnus și-a pierdut stăpânirea de sine.

— Chiar trebuie? a întrebat el, și vocea i-a sunat și lui ca vocea unui copil bosumflat. E o nebunie, Ragnor! Nu trebuie să *mori* ca să te protejezi. Putem vorbi la Labirintul Spiralat. Nu trebuie să te descurci singur. Ai prieteni! Prieteni puternici! Cum sunt eu!

Ragnor s-a uitat lung la Magnus. Apoi s-a apropiat de el și și-a îmbrățișat prietenul cu mare solemnitate. Magnus s-a gândit că poate aceasta era a cincea sau a șasea îmbrățișare a lor în sutele de ani de prietenie. Ragnor nu era adeptul atingerilor.

— Asta e problema mea, și o s-o rezolv singur, a spus Ragnor. Demnitatea mea cere asta.

— Eu vreau să spun că *nu trebuie* s-o rezolvi singur.

Ragnor s-a îndepărtat de el și l-a privit cu tristețe.

— Ba da, trebuie.

S-a întors să plece.

Magnus s-a uitat la literele de foc de pe perete, care începeau să devină invizibile.

— Nu știi de ce fac atâta tam-tam, a spus el. Ție îți plac la nebunie gesturile dramatice. O să vedem dacă chestia asta cu „înscenarea morții” o să te țină o săptămână, după care o să te plictisești și o să vii în apartamentul meu cu un joc de crokinole.

Ragnor a râs încetișor și a dispărut fără nicio vorbă.

Magnus a rămas acolo mult timp, cu privirea ațintită în locul gol unde fusese Ragnor. Fostul lui mentor nu luase cu el niciun bagaj, un schimb de haine sau o periură de dinți. Pur și simplu dispăruse din lume.

Ușa din față rămăsese deschisă, așa cum o lăsase Ragnor. Arăta mai bine așa pentru scenariul pe care încerca să-l creeze, dar lui Magnus i se părea că se cascadează precum o rană deschisă și, după un timp, a închis-o încetișor.

Printre ruinele bucătăriei lui Ragnor a găsit o pipă enormă de argilă, iar în ruinele băii, un borcan cu frunze uscate rare, de origine idrisiană, care fuseseră foarte populare printre vânătorii

de umbre când Magnus era mic, cu sute de ani în urmă. În cinstea lui Ragnor, în cinstea vremurilor de demult, și-a aprins pipa și a tras din ea gânditor.

A privit pe fereastră pașii siguri ai cailor cu care Clary Fairchild și Sebastian Verlac pătrundeau în poiană, venind la întâlnirea cu el.